

Babics Imre

Dél a Bakonyban

Terpentin pisztácia, gránátalma, jeneszter,
 ciprus, júdásfa és füge: egy melegebb,
 és nevetősebb tájék napja alatt honosak mind,
 délszakiak, s a Bakony bükkjei, tölgyei, egy
 hűvös, a hó hideg érintésétől soha meg nem
 borzongó sokaság zúg körülöttük, e föld
 nyirkosságától mint tápláló anyatejtől
 égbe törő hársak, kórisek, égerek és
 gyertyánok, s közelükben olyan különös, rideg és
 árnyékos lelkű emberek élnek, akik
 pusztán hasznossága alapján néznek a fára:
 hogyha gyümölcsöt nem hoz, vagy elég ehető
 termés nem csüng ágain, akkor várja sivitó
 láncfűrészt – e helyen nőnek, ahogy lehet, a
 lényük a Dél gyönyörű izzása a kertben, ahol más,
 távoli földrészek annyi szülötte is él
 és virul: atlaszcédrus, kenderpálma, galambfa,
 turkesztáni szil és ginkgo, törökmogyoró,
 csillagsom, tulipánfa, arália és kakiszilva,
 kínai mézesfa, perzsa varázsfa, fenyők
 s bambuszok, egy kultúrdzsungel szövevénye a háttér,
 ott, hajtásaikon Földközi-tengeri só
 képzelt illata táplál egyvalakit, ki közöttük
 tesz-vesz nap mint nap és idegen maga is,
 dél-lelkű idegen, ki a vágyaival veszi körbe
 messzi mivoltát, s az egykori életeit
 megcsillantja növényeiben Pannónia kedves
 lankáin, feladás árnya vetül noha rá,
 ámde kitart addig, míg csak lehet: éppen olyan mint
 fái – a tény: egymás hívei, támaszai –,
 és velük összhangban rezzen meg földi valója,
 hogyha harang kondul délben: idő, az Idő
 terjed ezüstösen, és akkor nagy együtt-remegésben
 felragyog és sóhajt kis csapatuk: közeleg
 már hazatérésük sugaras létállapotokba,
 s erre iszik, merthogy ő a Metaxameter.